

150 000 000

150 000 000 je jméno mistra této poemy.

Rytmus je kulka.

Rým je oheň, co přeskakuje mezi domovními bloky.

150 000 000 promlouvá ústy mými.

Rotačkou kroků

ve vergé dlažby náměstí

jsou vytištěny tyto sloky.

Kdo se zeptá Měsíce?

Kdo Slunce odpovědět přinutí, kdo na ně zavolá:

„Co to děláte,

noci a dni?“

Kdo zná geniálního autora zemské říše?

Stejně tak

i tato

má

poema

nemá autora.

A jedna myšlenka je v ní –

zářit do zítřka, co přišel.

V témže roce,

v den „dé“, v hodinu „há“,

pod zemí,

na zemi,

na nebi

i výše –

objevily se

plakáty

a letáky,

v nichž se píše:

„VŠEM!

VŠEM!

VŠEM!

Všem,
kdo už nemůžete!
Společně, ostře
vyjděte
a pojdte sem!“

(*podpisy*):

MSTA – CEREMÓNIE MAJSTR.

HLAD – POŘADATEL.

BODÁK.

BROWNING.

BOMBA.

(*tři*

podpisy:

tajemníci).

Jdeme!

Jdemejdeme!

Ho, ho,

ho, ho, ho, ho,

ho, ho!

Padají!

Váňo, klid!

Kerenky do laptí nasyp!

Jak chceš na schůzi bosý jít?

Ztracená je ruská země!

Zahubili ubohou!

Najdeme novou Rus.

Všechsvětovou!

Jdeme-é-é-é!

Sedí vyzlacený
 u čaje
 a cukroví.
 Přijdu k němu
 s cholerou.
 Přijdu k němu
 s tyfem, to se ví.
 Přijdu k němu
 a řeknu mu:
 „Wilsone,
 Woodrowe Wilsone,
 mou krev už pils, ne?
 Jen uvidíš...“
 Až nakonec
 k Lloyd-Georgeovi se donesem -
 řekneme mu:
 „Poslechni,
 Žoržo, ucho sem...“

 K němu tak dojít!
 K němu jsou to oceány!
 Sotva ho trápí
 ruská herka.

 Nevadí!
 Pěškobus ji nahradí!
 Jdemejdeme!

 Probouzela se na povel: „honem“!
 Z lesů
 zakrátko

 lezla síla zvěře a zvířat.
 Vykviklo přimáčkнутé slonem
 prasátko.
 Štěňata spěchala do štěněčích řad.
 Nevyžneš lidský křik.

Však ten zvířecí

duši omotal jak provaz.

(Přeložím zvířecí ryk,

kdo neumíte jazyk zvířat, tak právě pro vás:)

„Poslyš,

Wilsone,

jen si žer, saj!

Lidská vina –

ztrestat ji musíme.

Však my

jsme nepodepisovali dohodu ve Versailles.

My,

zvířata,

za co hladovíme?

Naše živočišné hoře hodte jim!

Ať naposledy najíst dají nám!

K bylinným útrobám Indií

pojďme, k americkým pastvinám!“

Uá-á-á!

Na tíseň klecových blokád nejsme zvyklí!

Vpřed, automobily!

Na schůzi, motocykly!

Drobotino, uхни!

Cestu cestám!

Cesta za cestou se postavily do řady.

Poslouchejte, co říkají cesty.

Co jim vadí?

„Dusí nás prach a vichřice,

vineme se po kolejích hladovějící.

Nedlážděnými mílemi už více

nechceme se táhnout jako kolodníci.

Chceme se rozlévat jako asfalt

pod tíhou ojí expresů.

